

44k, Zinnik

Een korte rit met kleine baantjes en veel historiek.

Er zijn 5 stops voorzien. De start en aankomst bevindt zich aan de kleine kerk van Mignault, nog geen 4k van de E19.

Ongeveer halverwege de rit heeft u de kans op een natje en/of droogje in Zinnik.

12,2k, Brasserie St-Feuillien

De Brasserie St-Feuillien of de Brasserie Friart is een brouwerij in de Belgische stad Le Rœulx in de provincie Henegouwen.

12,8k, Le château des princes de Croÿ

Het kasteel van Le Rœulx of het kasteel van de Prinsen van Croy ligt op het hoogste punt van een kleine plateau tussen de rivieren Zenne en Hene in de gemeente Le Rœulx in de provincie Henegouwen.

De oorsprong van het kasteel is te vinden in een versterking uit de 11e eeuw.

Het kasteel is sinds 1433 eigendom van de familie Croÿ die dat jaar "de gehele grond, dorp, domein en titel" van Jacoba van Beieren, gravin van Henegouwen, geschonken kregen. Om precies te zijn schonk Jacoba van Beieren het geheel aan Rœulx aan Antoine de Croÿ, kamerheer van Filips de Goede.

Adrien de Croÿ verbouwde het kasteel in de 16e eeuw maar werd erna in grote mate vernield in het midden van diezelfde eeuw. Afbeeldingen uit het begin van de 17e eeuw tonen een woning die bestaat uit een hoofdgebouw en twee torens, die compleet verschillen van het huidige kasteel, dat het resultaat is van verbouwingen in de tweede helft van de 18e eeuw.

Het gebouw, dat een zeker Frans classicisme evoqueert, mengt tegelijk lokale inspiratiebronnen (combinatie van baksteen en natuursteen) en Germaanse (neiging naar horizontaliteit). Het resultaat is een grondplan in U-vorm, dat bestaat uit een hoofdvleugel en twee laterale vleugels rond een voorplein. De verbinding tussen de vleugels en de voorgevel is origineel uitgevoerd, met convexe hoekconstructies. Het centrale gedeelte van het gebouw, dat beschikt over een voorgebouw met een balkon en een koepel in het centrum van een symmetrische compositie, heeft een voorportaal met enkele resten van het vorige gebouw en een majestueuze eretrap die overvloedig versierd is in rocaillestijl, net zoals het bordes en de lichtkoepel die het geheel verlicht. Opmerkelijk is het grote salon dat getuigt van de binnenhuisdecoratie in de 18e eeuw.

Geklasseerd op 25-1-1963 (kasteel) en 11-08-1981 (oranjerie, gevels en daken van de bijgebouwen)

Uitzonderlijk erfgoed van Wallonië

13k, Eglise Saint-Nicolas

Voltooid in 1869, heeft deze kerk in neogotische stijl de vorm van het Latijnse kruis met drie beuken onder een gescheiden daken met telkens vier traveën. De familie van de prinsen Croÿ droegen in hoge mate bij tot de realisatie. Een kapel is daarom aan hen gereserveerd.

Naast talrijke grafstenen van deze beroemde familie bevat de kerk ook het schrijn van de heilige Feuillien, een missionerende moniek van Ierse afkomst. Verder staat er een eeuwenoud beeld van dezelfde heilige en zijn er erg mooie glasramen, van het eind van de 19de/begin 20ste eeuw.

31,5k Station van Zinnik

Architect: Henri Fouquet (°1825 - † ?????) was tijdens de tweede helft van de 19-de eeuw een Belgische architect, actief bij de Belgische Staatsspoorwegen.

Biografie

Henri Fouquet kwam in 1841, op 16-jarige leeftijd, in dienst van de Belgische Staatsspoorwegen.

In die tijd was een indiensttreding op jonge leeftijd niet uitzonderlijk. Gewoonlijk werd in dergelijke gevallen de dagelijks arbeid aangevuld met autodidact-studie en avondstudie bij een onderwijsinrichting.

Mettertijd evolueerde Fouquet tot ingenieur-architect. Na 39 jaar dienst werd hij -anno 1879/1880- bevorderd tot eerste-architect "à titre personnel". De toevoeging "à titre personnel" duidt erop dat zijn graad hoogst uitzonderlijk was en niet algemeen in het kader voorkwam.

Fouquet verwerkte in de stationsgevels met regelmaat wapenschilden: zowel van de stad waar het gebouw werd opgetrokken, als van de naburige steden die vanuit dat station met de trein bereikbaar waren.

Vanaf 1892 kwam Fouquet's naam niet meer voor in het personeelsbestand. Dit laat vermoeden dat hij in dat jaar, toen hij 67 was, de spoorwegen verliet. Niettemin werden na zijn vertrek nog stations afgewerkt naar de plannen die hij gedurende zijn actieve periode had gemaakt.

Andere stations van zijn hand:

- 1876-1879: Leuven, Martelarenplein. Gebouw in eclectische stijl met invloeden van Franse classicisme en Italiaanse renaissance. Dit beschermd monument wordt algemeen beschouwd als Fouquet's meesterwerk.
- 1880-1883: Vilvoorde, Stationsplein. Gebouw in neo-Vlaamse-renaissancestijl. Beschermd monument.
- 1884: Nieuwpoort-Bad. Dit station met neo-classicistische inslag lag op de voormalige spoorlijn Diksmuide-Nieuwpoort-Bad welke in 1868 in dienst werd genomen. Sedert 18 mei 1952 was het station voor het publiek gesloten. De lijn wordt sinds 1974 niet meer uitgebaat.
- 1887: Halle, Graankaai en Vandenpeereboomstraat. Architectonisch waardevol gebouw, opgericht in neo-Vlaamse-renaissancestijl. Het gebouw deed meer dan een eeuw dienst. Ter voorbereiding van de aanleg der hogesnelheidslijn voor het traject Brussel - Parijs / Londen, werd het station in 1993 gededemonteerd. Hierbij werd beloofd dat het in zijn originele staat zou worden wederopgebouwd maar deze belofte werd niet nagekomen.
- 1887-1889: Oostkamp, Everaertstraat. Lage constructie, in neoclassicistische stijl. Verfraaid met een opvallende luifel en metalen sierelementen. Beschermd monument.

- 1890: Saint-Ghislain. Monumentale constructie in eclectische stijl, met aan de zuidkant een geïntegreerde woning voor de stationschef. Op de top van de voorgevel (centraal gedeelte) onderscheidt men een bisschopsmijter en -staf, die verwijzen naar Ghislenus van Henegouwen : de oprichter van de Abdij van Saint-Ghislain. Mettertijd ontwikkelde de stad zich rondom deze abdij.
- 1891: Soignies: Rue de la Station. Monumentaal gebouw in eclectische stijl met een geïntegreerde woning voor de stationschef. Dit gebouw wordt door een aantal bronnen toegeschreven aan Henri Fouquet.
- 1891-1893: Oudenaarde, Stationsplein. Beschermd monument, symmetrisch opgetrokken in neo-Vlaamse-renaissancestijl. Aan de voorzijde prijkt een opvallende zware toren. Een deel van het bouwwerk wordt heden ten dage voor culturele doeleinden gebruikt. Een nieuw dienstgebouw met beperkte afmetingen bevindt zich aan de ingang van de tunnel die leidt naar de sporen.
- 1896: Harelbeke, Stationsplein. Monumentaal station in neo-Vlaamse-renaissancestijl. Het bouwwerk wordt thans niet meer effectief benut voor de exploitatie van de spoorwegen, maar wordt uitgebaat als eet- en drankgelegenheden. De gevels en het dak zijn beschermd bouwkundig erfgoed.

32,3k Soignies of Zinnik

Zinnik (Frans: Soignies; verouderd Nederlands: Zoningen) is een Belgische gemeente en stad in het Picardische deel van de provincie Henegouwen, met een oppervlakte van 110 km² en ruim 27.000 inwoners. Het is de hoofdplaats van het gelijknamig arrondissement.

De rivier de Zenne heeft haar oorsprong in Zinnik. De naam Soignies (Zinnik) betekent trouwens woonplaats op de Zenne (Siniacum in het Gallo-Romeins).

Het hoofdkwartier van het Europese NAVO-commando (SHAPE) bevindt zich op het grondgebied van de deelgemeente Casteau.

Zinnik is een kleinstedelijk onderwijs-, verzorgings- en industrie centrum. Van de werkende bevolking is ongeveer een vijfde werkzaam in de industrie, tegenover twee derde in de dienstensector.

Op de maandag na Pinksteren trekt sinds 1261 door de straten van Zinnik een processie, genoemd Tour de St-Vincent, waarbij de reliekschrijnen van de plaatselijke heiligen Vincentius, (zijn echtgenote) Waltrudis en (hun zoon) Landricus meegevoerd worden.

Op 27 juni 1976 ontspoorde op het grondgebied van de (toen nog zelfstandige) deelgemeente Neufvilles de expresstrein Amsterdam-Parijs, met hoofdzakelijk Nederlandse vakantiegangers aan boord. Er vielen elf doden en 24 zwaargewonden.

Oorzaak van het ongeval was een door de uitzonderlijke hitte geblokkeerde wissel.

Zinnik was ook bekend door zijn glasindustrie (fabriek Durobor, vierhonderd werknemers in 2009, 140 in 2019 bij het faillissement en zijn blauwe steen.

Aan de oorsprong van de stad Zinnik ligt de stichting, rond 650, van een abdij door Vincentius Madelgarius, een edelman uit het gevolg van koning Dagobert I. Aan het einde van zijn leven trok hij zich terug op zijn landgoed te Zinnik. Hij stichtte daar de abdij, waar hij ook overleed en begraven werd. Rond deze abdij zou later de stad Zinnik groeien. Madelgarius werd heilig verklaard onder de naam Sint-Vincentius.

Zinnik werd pas een echte stad in de 14e eeuw, door de ontwikkeling van een lakenindustrie en de aanleg van een vestingmuur (na 1365). Vanaf de 17de eeuw ontwikkelde zich de ontginning van arduinsteen, petit granit genoemd.

In Zinnik groeit de dikste (meerstammige) boom van België, een plataan met een omtrek van elf meter. De boom staat in het private kasteeldomein van Saulchoy.